

SPOMINI na počitnice

Verjetno ni šolarja, ki se ne bi veselil počitnic. Tudi v moji mladosti je bilo tako. Komaj smo dočakali zadnji šolski dan, da bi se za dobra dva meseca poslovili od učiteljev in sošolcev. Vseeno pa so se počitnice v prejšnjem stoletju, recimo v 70. letih, le v marsičem razlikovale od današnjih. Otroci smo pogosto morali pomagati staršem pri raznolikem delu, bodisi na polju, pri napravljanju drv in pri sušenju sena. Bil pa je to tudi čas, ko smo si otroci lahko prislužili kak denarček, najpogosteje s prodajo gob, malin in borovnic.

Nekega dne sem bil ponovno „v gobeh“ in seveda upal, da jih bom čimveč našel in jih potem za dobro ceno prodal v vaški trgovini, ki je svojčas odkupovala gozdne sadeže. Hodil sem križemkražem po gozdu, po gošči in strminah, dokler nisem zagledal velikega rumenega mesta, polnega lepih lisičk. Končno mi je uspelo in v mislih sem bil že na poti v vas – s polno košaro dragocenih gob. Toda pot do tega zaklada je bila naporna in tudi nevarna.

Premostiti sem namreč moral zelo ozko skalno polico v strmem pobočju. Počasi sem se pomikal korak za korakom in se oprijemal poraščene skale. Ko sem bil približno na pol poti, sem v hipu okamnel. Zagledal sem v klopčič zvito kačo – modrasa z značilnim rožičkom na nosu. Od samega strahu so mi zatrepetala kolena in skoraj bi zdrsnil v globočino. Komaj sem si opomogel in končno sem le srečno prispel onkraj brezna. Ko sem bil na varnem, sem – kolikor so me noge nesle – dirjal proti domu. Niti trenutek nisem več mislil na gobe, ampak le še na neprijeten doživljanj tega dneva. Seveda pa sem v tistih počitnicah vseeno nabral in prodal toliko gob, da sem imel lep kupček denarja za največje slanje v Podjuni – za pliberški jormak.

